

РЕШЕНИЕ

№ 19950

гр. София, 15.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав,
в публично заседание на 16.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **3694** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на Д. К. С. чрез адв. К. срещу решение изх. № 15/19.03.2024 г. на началника на кабинета на министъра на финансите, с което се отказва достъп до обществена информация, поискан със заявление с вх. № У-ЗДОИ-51/05.03.2024 г.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение поради противоречието му с материалния закон, нарушение на административнопроизводствените правила и отклонение от целта на закона. Посочва се, че в разрез с приетото тълкуване на материалния закон от вече произнеслия се състав на АССГ, административният орган приема, че разпоредбата на чл. 48 от Конвенцията за уреждане на инвестиционни спорове между държави и граждани на други държави (Конвенцията) е приложима в случая. Също така счита, че не е налице основание за защита на данните на трети лица, тъй като исканата информация не се отнася до техния личен живот, а до важни за обществения дебат и живот въпроси, поради което е налице надделяващ обществен интерес.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – началник на кабинета на министъра на финансите се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана по подробни съображения, изложени в писмени бележки по делото. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не изразява становище по основателността на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство е образувано във връзка с изпратено уточнение по заявление за достъп до обществена информация с вх. № У-ЗДОИ-51/26.07.2023 г. от 03.03.2024 г. на Д. С. до Министерство на финансите, с което и предвид дадените с решение № 526/19.01.2024 г. по адм.дело № 9272/2023 г. по описа на АССГ указания, е поискан достъп до следната информация:

(С първоначалното заявление е поискан: пълният текст на арбитражното решение на Международния център за разрешаване на инвестиционни спорове към Световната банка по дело „State G. R. F. of the Sultanate of O. v. republic of B., ICSID C. No ARB/15/43 от 13.08.2019 г., както и принадлежащото към него споразумение между Република България и Суверенния фонд на Султаната О..)

1. Какви задължения е поела България към Суверенния фонд на О., за да се откаже от иска си без право да го предяви отново?
2. Кой е водил преговорите със Суверенния фонд на О. от страна на България по повод „оттеглянето“ на иска?
3. По какъв механизъм България е обезщетила Суверенния фонд на О.? Кои държавни институции и/или дружества с държавно участие са част от този механизъм? Участвала ли е Б. в механизъм, по който е било договорено между страните България да обезщети Суверенния фонд на О.?
4. Има ли трети физически и/или юридически лица, извън ищеца и ответника, включени в механизма за обезщетение на Суверенния фонд на О.?
5. На каква стойност се оценява обезщетението/механизмът на обезщетението, което е получил, за да се откаже от претенциите си?
6. Какъв е размерът на обезщетението, платен от България, което е заличено от т. 82 от арбитражното решение?
7. Какви са съответните дялове в разходите за арбитраж, заличени от т. 81 от арбитражното решение?
8. Пълен текст на точка 5 от арбитражното решение – за обществото е важно да знае, какво е твърдял ищецът?
9. Имена на свидетелите и авторите на експертния доклад, заличени от т. 20 от арбитражното решение.
10. Имената на свидетелите и авторите на докладите, заличени от точка 24 от арбитражното решение.
11. Точен списък на всички доказателства, заличени от т. 24 от арбитражното решение.
12. Пълен текст на доказателствата, приложени от България, които са цитирани в т. 24.

С оспореното в настоящото производство решение изх. № 15/19.03.2024 г. началникът на кабинета на министъра на финансите е посочил, че в Министерството на финансите не е наличен документ, наречен от заявителя „споразумение към арбитражно решение“ във връзка с посоченото международно арбитражно дело. Поради тази причина на въпросите от т. 1 до т. 6 от уточняващото заявление е посочено, че в Министерството на финансите липсва информация България да е плащала обезщетение на Държавния резервен фонд на Султанат О. като условия за оттеглянето

на арбитражния иск. По въпроса, поставен в т. 7, в решението е посочено, че разходите за арбитража, включително и таксите и разноските на Съда, административните такси и преките разходи на ICSID са посочени в параграф 80 от публикуваното арбитражно решение. По отношение на въпроси № 8-12 е отказан достъп до наличната в Министерството на финансите информация, с мотиви, че информацията по международното арбитражно дело е конфиденциална и българската държава като страна по делото има задължение да пази информацията като такава и да не я предоставя на трети лица. посочено е, че задължението за конфиденциалност произтича от приложимите по делото правила на чл. 48, § 5 от Конвенцията, чл. 48, § 4 от Процедурния правилник за арбитражните производства (Арбитражните правила) на ICSID и процесуални заповеди по конкретното международно арбитражно дело. Отбелязано е, че липсва съгласие на Държавния резервен фонд на Султанат О. като трето лице по см. на чл. 31 от ЗДОИ за предоставяне на информация, както и че липсва надделяващ обществен интерес за предоставяне на същата.

При така установеното от фактическа страна, от правна Съдът намира следното: Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт. Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Обжалваният в настоящото производство изричен отказ за предоставяне на обществена информация по ЗДОИ е издаден от компетентен административен орган – началника на кабинета на министъра на финансите, който е изрично упълномощен със Заповед № 3.-426/ 08. 06. 2023 г. на министъра на финансите, в съответствие с разпоредбата на чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ. В хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение на правилното прилагане на приложимите материални разпоредби съдът счита, следното:

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени със Закона за достъп до обществена информация. Легално определение на понятието обществена информация е дадено в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и това е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация представлява сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно, обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна, арг. чл. 9 от ЗДОИ. Официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, арг. чл. 10 от ЗДОИ. Служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, арг. чл. 11 от ЗДОИ. За субектите по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ е регламентирано задължение да предоставят информация, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

Съдът намира, че поисканата информация в заявлението на жалбоподателя следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл. 11 от ЗДОИ, тъй като се събира, създава и съхранява по повод дейността на министерството на финансите. Съгласно чл. 13, ал. 1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен. В ал. 2 на същия текст е предвидено, че достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя: 1. е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. ЗДОИ регламентира две хипотези, при които исканата информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ, а именно: когато тя съдържа лични данни на лица или когато представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци. В първата хипотеза, при несъгласие за предоставянето ѝ от страна на третото лице, органът, в съответствие с чл. 31, ал. 4 от ЗДОИ, предоставя исканата обществена информация в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице. Във втората хипотеза, първо следва да се установи, че информацията представлява търговска тайна, чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци и второ да се посочат обстоятелствата, които водят до нелоялна конкуренция между търговците /арг. от чл. 17, ал. 3 във вр. с ал. 2 от ЗДОИ.

С разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ законодателят изрично е регламентирал възможните допустими основания за отказ за предоставяне на обществена информация, а именно когато: 1/. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2/. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3/. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Дори при наличие на тези основания за отказ, разпоредбата на чл. 37, ал. 2 от ЗДОИ предвижда, че се предоставя частичен достъп само до онази част от информацията, достъпът до която не е ограничен. Анализът на разпоредбата показва, че не е допустим отказ в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 /§ 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ/.

С оглед горепосочената нормативна уредба на приложимата материя може да се направи изводът, че административният орган неправилно е отказал достъп до съхраняваната от него информация по т. 8-12 от въпросите, формуирани от жалбоподателя. Търсената информация е свързана с образуваното арбитражно дело пред ICSID, В., САЩ, по оплакване от Държавния резервен фонд на Султаната О. срещу Република България за извършени нарушения на договор, сключен между правителството на Султанат О. и правителството на Република България за насърчаване и взаимна защита на инвестициите от 03.02.2007 г., в сила от 22.10.2014 г. Общозвестен е фактът, че посоченото арбитражно дело, касае действия и актове на българските държавни органи, свързани с поставянето под специален надзор на „Корпоративна търговска банка“ АД и отнемането на лиценза ѝ. Съдът споделя

изводите на решаващия състав по адм.дело № 9272/2023 г. по описа на АССГ, обективирани в неговото решение по същество на спора, а именно, че неоснователно ответникът се позовава на чл. 48 от Конвенцията, за да ограничи правото на трети лица за запознаване със съдържанието на решението по арбитражното дело. В случая не е налице твърдяната конфиденциалност по отношение на решенията на арбитража, която да е намерила отражения в текстовете на Конвенцията. В тях единствено се регламентира забрана на ICSID да публикува решения без съгласието на страните. Това не означава, че достъп до решението не може да бъде предоставен по принцип. Напротив, не съществува забрана посоченото решение да бъде предоставено, особено ако е налице надделяващ обществен интерес по см. на § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, какъвто несъмнено има в този случай. Неправилни са изводите за липсата на надделяващ обществен интерес, посочени от административния орган в мотивите на решението му, като фактът, че решението по арбитражното дело е в полза на българската държава, не води до отпадане значимостта на съдържанието на същото за обществото. Предметът на спора по арбитражното дело, свързан с фалита на една от водещите търговски банки у нас в близкото минало, представлява наболял обществен проблем, като всяка информация, способна да изсветли причините за случилото се, е от голямо обществено значение, предвид многото български граждани, претърпели вреди от това събитие.

Ето защо в случая не е налице нито едно от основанията за отказ по чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, тъй като търсената информация по т. 8-12 от заявлението: не е класифицирана информация или друга защитена тайна по силата на закон; не попада в приложното поле на чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ; като дори и достъпът до нея да засяга интересите на трето лице и то изрично да е отказало предоставяне на исканата обществена информация, в случая е налице надделяващ обществен интерес от нейното получаване, поради което това ограничение не се прилага. Поради това оспореното решение следва да бъде отменено в частта, с която се отказва достъп до информация по въпроси № 8-12, а на административния орган да бъде указано в 14-дневен срок да предостави исканата информация.

Що се отнася до информацията, поискана с въпроси № 1-6, то предвид твърдяната липса на споразумение към арбитражното решение, то обективно не е възможно да бъде предоставена информация, свързана с него. Относно поисканата информация с въпрос № 7, органът е посочил, че разходите за арбитража, включително и таксите и разноските на Съда, административните такси и преките разходи на ICSID са посочени в параграф 80 от публикуваното арбитражно решение, който е и цитиран в мотивите на оспореното решение, поради което следва да се приеме, че исканата информация е предоставена. Ето защо, жалбата срещу решението в останалата му част следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя и на ответника се дължат разноски съобразно уважената/отхвърлената част от жалбата. В случая представителят на жалбоподателя не е поискал присъждането на разноски. От своя страна представителят на ответника е претендирал юрисконсултско възнаграждение, което следва да бъде определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и с оглед отхвърлената част на жалбата в размер от 50 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение изх. № 15/19.03.2024 г. на началника на кабинета на министъра на финансите, в частта, с която се отказва достъп до обществена информация по въпроси № 8-12, формулирани в писмо с уточняващи въпроси от 05.03.2024 г. във връзка със заявление вх. № У-ЗДОИ-51/26.07.2023 г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по въпроси № 8-12, формулирани в писмо с уточняващи въпроси от 05.03.2024 г. във връзка със заявление вх. № У-ЗДОИ-51/26.07.2023 г. съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение в 14-дневен срок от влизането му в сила.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. С. чрез адв. К. в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Д. К. С. на основание чл. 143, ал. 3 от АПК да заплати на Министерството на финансите сумата от 50 (петдесет) лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗДОИ е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: